Мал. К. ЗАРУБИ

З СЕРІЇ «МОЇ КЛІЄНТИ»

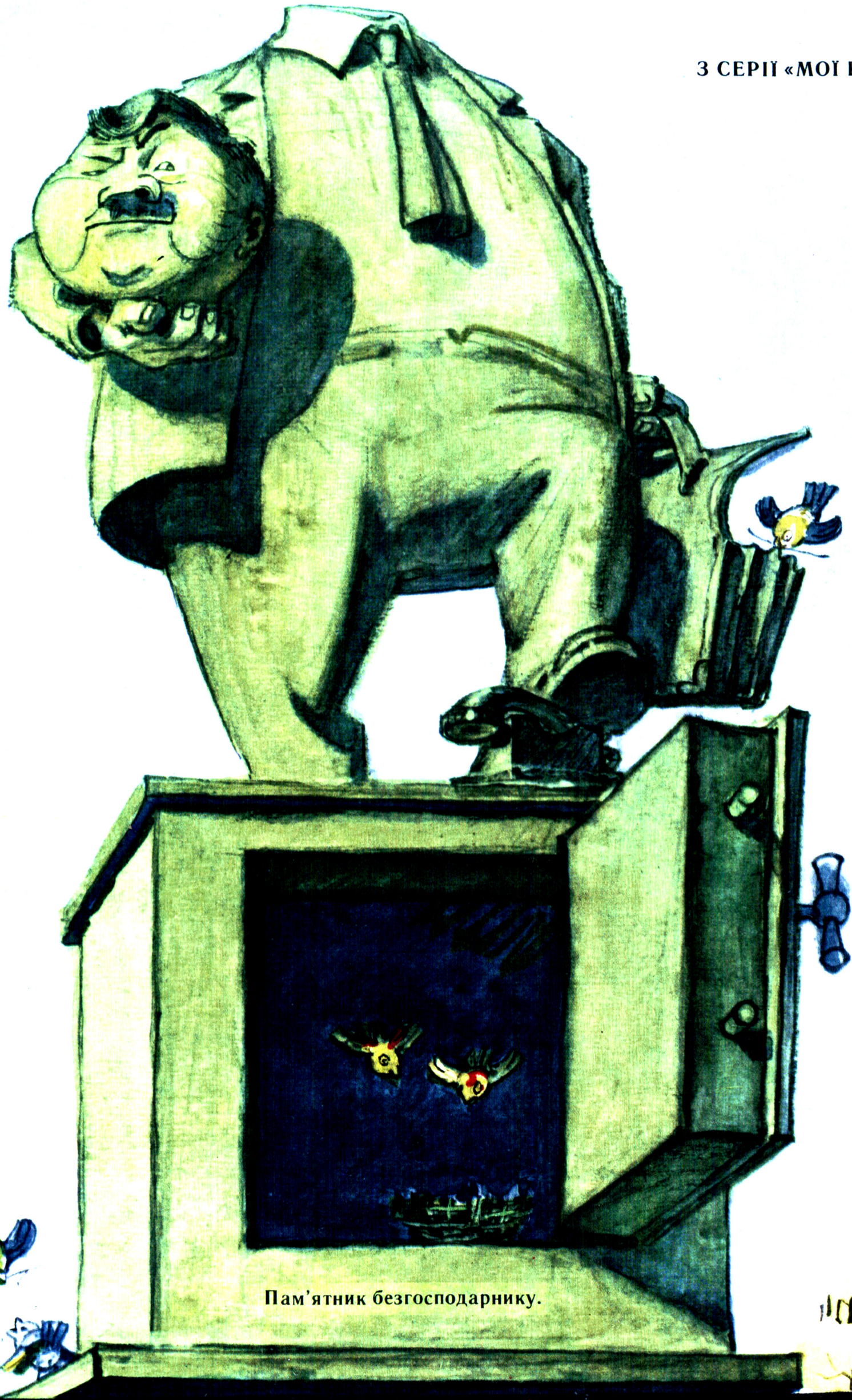

Пам'ятник безгосподарнику.

перець

№ 6 (497)
Рік видання XXIII
БЕРЕЗЕНЬ
1963
КИЇВ

Ціна 10 коп.

Мал. БЕ-ША

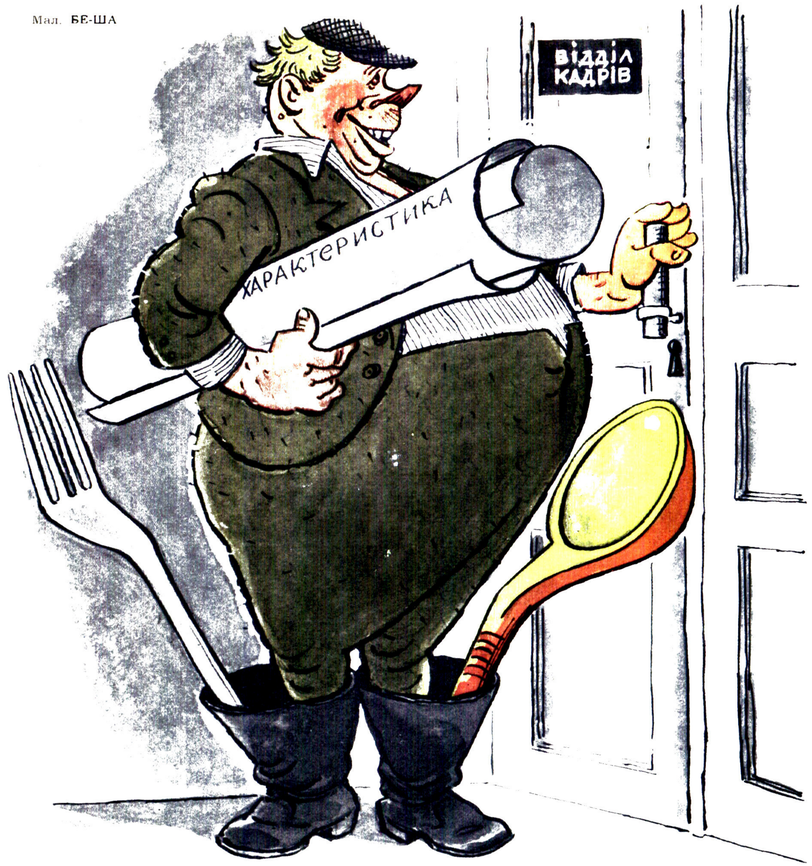

Прийшов наймати.

Гедимінас АСТРАУСКАС

ЛЯЛЯ

Вітру квиління.
Сон. Безгоміння.
Вулиця вікнами світиться.
Хмару, як просо,
Жне стопокосо
Серп вікового місяця.

Місяць побачив:
Хто замаячив?
Хто нахилився над Лялею?
Тягнеться мама
Стиха руками:
— Дай по голівці пожалую.

В Лялі утома,
Схлипи, нудома.
Навіть не може балакати.
Трусяться патли
На простирадлі.
Ну і від чого так плакати?

Мамі не знати,
Як і спитати,
Стане те зблизька, то здалеку:
— Хто тебе, зірко,
Скривджує гірко—
Не допускає до заліку?

Завтра доценту
Чуба дощенту
Вирву сама при директору.
Буду просити,
Залік здаси ти
Іншому, доброму, лектору.

Повні печалі
Очі у Лялі.
Щоки від сліз пожолобились.
В чому причина?
Може, дитині
Плаття нове не сподобалось?

— Звідки ця туга?
Ший собі друге..
Втричі дорожче заплатимо.
Ший із капрону,
Ший із неилону:
Батько ж завідує складами.

Мамо і тату!
Грішми багато
Донечці не допоможете!
В чому причина?
Славний хлопчина
Став її серце тривожити.

Ви свою Лялю
Майте за кралю,
Заіте зорею, русалкою.
Він же прилюдно
Зве її чудно,
Зве ганчірковою лялькою.

Переклав з литовської
В. ШВЕЦЬ.

«СО СВЯТИМИ УПОКОЙ»

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

Сумний випадок в одному населеному пункті.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У полтавських лісах орудували люди, які мало дбали про розвиток лісового господарства. Друзі зеленого друга написали про це Перцеві, а Перець попросив обласне управління лісового господарства перевірити цей сигнал. Після перевірки недруги лісу дістали по заслугах. За грубі порушення у веденні лісового господарства зняті з роботи директор Полтавського лісгоспзагу Самокиш та головбух Макаренко. По Іскринському лісництву зняті з роботи: помічник лісничого Северин, бухгалтер Назаренко та лісник Сватенко. А по Карлівському лісництву — лісничий Бублій та лісник Могила.

ОБІЦЯЛЬНИКИ-ЦЯЦЯЛЬНИКИ

Радість була безмежною! Раділи залізничники, втішалися пасажири, били в долоні керівники Козятинського відділення Південно-Західної залізниці. Збудовано вокзал на станції Бердичів!

Правда, будували його трьома нападами, приклали тут руки три будівельні організації, тривало будівництво теж три роки. Та як там не було, а воздвигли храмину! Над вокзалом високий шпиль стирчить, а вікна такі, що й паровоз вільно пройде. Здали споруду в експлуатацію року божого 1955-го.

Начальник вокзалу, чергові, прибиральниці ретельно слідкують за тим, щоб у новому приміщенні був порядок і чистота. Стараються люди. Одна біда,— як грім загримить, то у них душа в п'яти тікає, бо на даху дірок, як у небі зірок, — щоразу заливає приміщення.

Ми вже сказали, що будувався вокзал три роки. Так само вже три роки дах на ньому перекривають. Власне, його не перекривають, а без кінця-краю обіцяють. А обіцяльників теж троє: начальник пасажирської служби Козятинського відділення т. Турчинський, славнозвісний керівник будівельними роботами т. Рахлінський та бідовий майстер т. Козачук. Новий і дуже дорогий будинок на очах руйнується, а вони все щось узгоджують та погоджують.

Звичайно, легше говорить, ніж робить. Але до чого ж ці обіцяльники-цяцяльники договоряться?

М. СТАРУХІН.

Виставка ширнетреба

ЛЬВІВСЬКЕ МОТОВИДО

Одверто кажучи, ми не дуже віримо, що Еней був парубок моторний....

Хай навіть це і стверджують класики.

Бо й справді, який з того Енея міг бути моторний парубок, коли він не мав львівського мотовелосипеда.

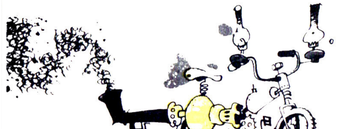

От придбав би він собі того мотосамоката, тоді б ми повірили...

На львівському мотовелосипеді можна заїхати куди завгодно. Навіть — на виставку ширнетреба.

Правда, в дорозі іноді трапляються невеликі затримки. Трапляється, що мотовелосипед затримується в магазині на якийсь там рік, два, три. І треба прямо сказати, за це цілком і повністю несе відповідальність покупець: це він почав ковеэзувати, це він каже, що львівський мотовелосипед — вчорашнє слово техніки, і це він вимагає, щоб йому дали «Львів'янку» — мотовелосипед нової, більш досконалої конструкції.

Що відповісти покупцеві на це?

Сказати, що «Львів'янка», випуск якої планувався на 1962 рік, засиділася в дівках?

Незручно якось таке говорити. А ще більш незручно дивитися на ті одоробла, які випускає завод сьогодні.

Це, між іншим, нам — незручно, а головному інженерові Львівського заводу мотовелосипедів т. Дармодєгіну — хоч би що. «Нашим очам, — каже він, — не перший базар: і не таке бачили та перелупали...»

НЕ МАЛА ЖІНКА КЛОПОТУ

І шумить, і гуде, дрібен дощик іде...

Це, як запевняють люди,— вірна ознака того, що сусід, який живе поверхом вище, придбав собі пральну машину «Дрогобич СМ-1,5».

Що машина і шумить і гуде — то біда невелика, а от що з неї дрібен дощик іде,— то вже справжня біда. Уникнути її, на жаль, неможливо: про дощик на заводі спеціально подбали, створивши на стінках пральних машин щілини, крізь які вільно проливається вода.

Крім щілин, пральна машина «Дрогобич СМ-1,5» має ще гострі задирки, які без ножа ріжуть пальці.

Саме це наводить на сумну думку про те, що директор заводу т. Юнов теж коли-небудь наріжеться...

На кого?

Директор знає, на кого, як правило, нарізаються бракороби!

ФАНТАСТИКА НА СТЕНДАХ

Недавно Запорізька інспекція по якості товарів натрапила на сліди розбійника Прокруста.

Хто такий Прокруст?

Розбійник Прокруст, за фахом мебляр, жив ще в античні часи. Цей бандит збудував на великому шляху корчму, а в хижці при ній поставив ліжко власного виробництва. Горе було тому мандрівникові, що вирішив був заночувати тут. З Прокрустового ліжка нікому не пощастило встати живим. Тільки античний парубок Тезей приборкав лютого бракороба. Він поламав йому всі ребра, а корчму спалив разом з бракованим ліжком. Вдячні жителі стародавніх Афін присвоїли Тезеєві високе звання героя стародавньої Греції.

Сучасні меблярі-бракороби ведуть свій родовід від отого міфічного предка. Що не кажи, а він першим у світі вскочив в історію з своїм браком. Його лаври не дають спати меблярам-бракоробам. Адже на сучасному етапі ім нічого не загрожує. Директор Запорізької меблової фабрики В. Пеньковський так і каже:

— Хоть би я бачити того героя, який наважився б спалити нашу фабрику! У кращому разі, його б негайно відвезли до психіатричної лікарні...

Директор має рацію. Продукцію його фабрики можна палити тільки індивідуально: піти у магазин, купити там шафу, ліжко-диван, буфет або стіл, найняти машину, привезти додому, взяти сокиру, порубати ліжко-диван або шафу на дрібні тріски й кинути їх у піч. Ні на що інше вони непридатні. А якщо ви цього не зробите, то зазнаєте тяжких тортур.

Щоб переконатися у цьому, треба пройтися по залах виставки, де широко представлено продукцію Запорізької меблової фабрики.

Зверніть увагу на ліжко-диван. Цей експонат скорше нагадує секцію допотопного панцерника, ніж річ для хатнього вжитку. Стінки дивана різної товщини, погано оброблені і погано припасовані одна до одної — так, здається, й придушать тебе, коли спробуєш лягти. А коли стінки і не впадуть, то спати на тому дивані можне хіба фанір, який змалку навчився спати на ножах (хоч ножі і не входять у конструкцію дивана, але їх цілком замінюють гострі пружини та іржава сітка).

Сучасні бракороби пішли далі свого міфічного попередника. Вони катують свої жертви, так би мовити, комплексно. Візьмімо буфети і шафи. Вони розсипаються від найменшого поштовху. Або обідні столи. Їх тешуть з трьох сортів дерева. Одну ніжку, скажімо, з білої берези, а три — з рожевого бука, кришки — з коричневого дуба, а вкладку — знову з берези. Не стіл, а «баба Яга, костяна нога». До того ж шурупи в столи не загвинчують, а забивають, наче гвіздки. Якщо шуруп не лізе, то по ньому татять молотком. Неважко уявити, який вигляд має стіл після такого «технологічного процесу».

Активним послідовником Прокруста є також і начальник ВТК цієї фабрики Ібадуласва. Вона штампує всі вироби тільки першим сортом, хоч у минулому році туї першосортну продукцію було забраковано на всі 100 процентів, а саму фабрику тричі закривали за випуск браку.

Як бачите, послідовники першого бракороба приїшли на виставку не з порожніми руками. Не повезло тільки Н. Вінниченкові, директорові Молочарського меблового комбінату (Запорізька обл.). Його комбінат випускає такі фантастичні комбінації браку (яиц не відомо чому мають назви книжкових шаф та театральних стільців), що фабрику довелося закрити на невідомий строк. Бідолаха тепер весь час кружляє біля «Дошки заслуженого бракороба». Може, хоч сфотографують? Як не як, а після кожної перевірки брак на комбінаті нижче 96 процентів не падав.

Дошка заслужених бракоробів

ДЗЮБА
ВАСИЛЬ СТЕПАНОВИЧ

ДИРЕКТОР ВАСИЛЬКІВСЬКОГО (КИЇВЩИНА) РАЙПОБУТКОМБІНАТУ. ВИПУСКАЄ ЧОЛОВІЧІ КУРТКИ ОРИГІНАЛЬНОГО КРОЮ. КУРТКИ ПЕРЕКОШЕНІ, НАКЛАДНІ КИШЕНІ ТА НИЗ НЕЗАСТРОЧЕНІ. РУКАВИ ВШИТІ ОДИН ЗАДОМ НАПЕРЕД. А ДРУГИЙ НАВПАКИ. З НЕОБМЕТАНИХ ПЕТЕЛЬОК СТИРЧИТЬ ВАТА. ВСІ КУРТКИ РЕКОМЕНДОВАНО ЗАКУПИТИ НАВКОЛИШНІМ КОЛГОСПАМ ТА САДОВОДАМ-АМАТОРАМ ДЛЯ САДОВО-ГОРОДНІХ ОПУДАЛ.

КАБАСИН
ГАВРИЛО ІВАНОВИЧ

НАЧАЛЬНИК ВІДДІЛУ ТЕХКОНТРОЛЮ КИЇВСЬКОГО ЗАВОДУ РЕЛЕ-АВТОМАТІВ. ПРОТЯГОМ ОДНОГО ДНЯ ЗАВОД СПЛАТИВ БЛИЗЬКО 2000 КРБ. ШТРАФУ ТА НЕУСТОЙКИ ЗА БРАКОВАНІ ВИРОБИ, ЯКІ НАЧАЛЬНИК ВТК ПРОШТАМПУВАВ ЯК ВИСОКОЯКІСНУ ПРОДУКЦІЮ. ЗА ЦЕЙ ОРИГІНАЛЬНИЙ РЕКОРД ГАВРИЛО ІВАНОВИЧ КАБАСИН ЗАНОСИТЬСЯ НА НАШУ ДОШКУ ПОЗАЧЕРГОВО.

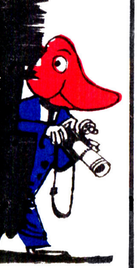

http://perec-ua. livejournal.com

http://perec-ua. livejournal.com

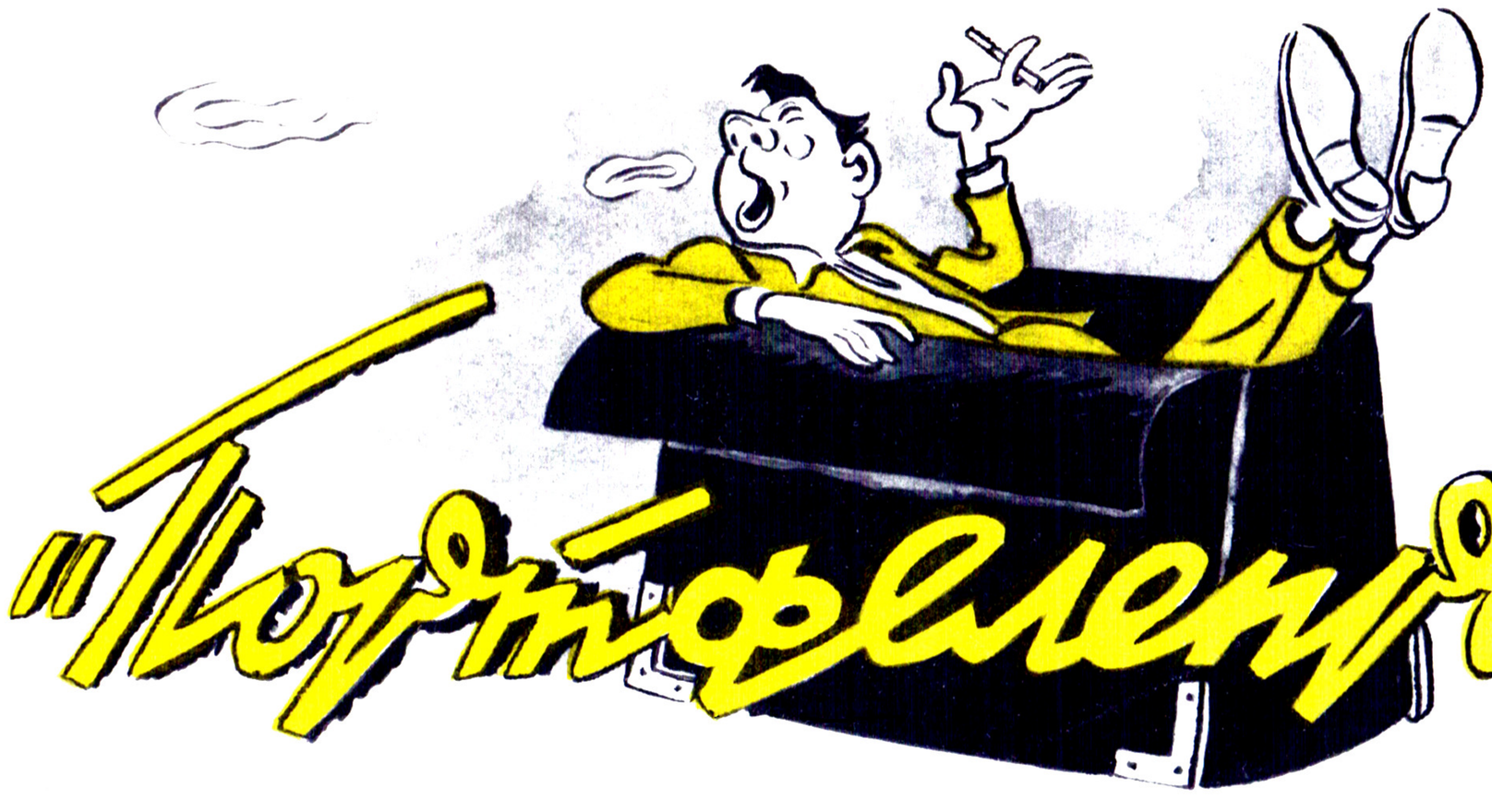

"Портфелепросці"

Віднедавна на вулицях славного міста Херсона почали регулярно збиратися не дуже великі, але щільненькі натовпи зівак.

Трудовий люд Херсона не звик до таких видовищ і ще більше дивувався, чуючи серед натовпу загадкові вигуки:

— Трудовий привітік! Знайшов?

— Привіт, колего! Мені шукають.

— Правильно, їх обов'язок пропонувати, а наш — вибирати.

— І не кажи, я вже втомився вибирати.

— Ги-ги, сам такий.

А загадкового тут нічого немає. Такий, чи приблизно такий, діалог у гурті своїх колег вели два молодих техніки: Георгій Миколайович Кирющенко та Микола Григорович Тишкевич. Обидва вони донедавна посідали солідні інженерські пости в ЦБТІ Херсонського раднаргоспу...

— Яке нахабство! — обурюється Микола Тишкевич.— Вимагають, щоб я повернувся на старе місце — розмітником або — раз-два — майстром на комбайновий завод, або... тьху, і говорити не хочеться. А того, що мені потрібна роботонька, яка б і мене полюбила, і я її полюбив, знати не хочуть.

— Така ж трагедія і в мене,— зітхає Георгій Миколайович,— не можуть мені підшукати нічого до душі. Та хай вони собі там як хочуть, я рік сидітиму вдома, а свого таки дочекаюсь. Кроніциркуля нізащо не візьму в руки.

— Катастрофічна метаморфоза — працювати в раднаргоспі і раптом скотитися знову на завод.

— Головне, друже, не здаватися. Будемо залізно стояти на своєму.

До речі, «залізно» стояти на своєму не так важко, коли знаєш, що твій учорашній патрон Йосип Якович Риндич теж «залізно» опирається, не хоче йти працювати інженером до «Облсільгосптехніки».

Йосип Якович поділяє благородне обурення своїх учорашніх підлеглих. Подумайте лишень, люди добрі, йому, вчорашньому керівникові центрального бюро технічної інформації, раптом пропонують якусь «Сільгосптехніку»!

Відмовився... (Як було не відмовитися!).

Тоді запропонували очолити відділ техніки безпеки заводу ім. Петровського.

Відмовився...

Тоді... Та що там казати! Добре, що не здогадалися запропонувати посади, які Йосип Якович обіймав до раднаргоспівського крісла. Могли ж (який жах!) послати у містечко Голу Пристань або в село Токарівку.

Нема того, щоб дати призначення в Одесу, нема того, щоб підшукати якесь затишненьке місце в раднаргоспівських стінах. Хіба не мав Йосип Якович рації, коли говорив у відділі кадрів Чорноморського раднаргоспу:

— Мені заважають рости на роботі. Ріс, ріс, доріс до посади в раднаргоспі, а тепер що ж — повертатись на виробництво?! А як я буду рости?..

...Але в славному місті Херсоні серед колишніх працівників колишнього Херсонського раднаргоспу є не тільки пасивні «портфелепросці».

Є люди, які не чекають, поки для них знайдеться тепленьке місце десь далі від виробництва.

Є такі ультра-енергійні натури, як, приміром, Борис Євграфович Рум'янцев, колишній начальник відділу хімії та резини.

Вони не ловлять гав на вулицях Херсона.

Вони хапають за петельки керівних і відповідальних товаришів у всіх установах та організаціях.

В одній приймальні нам пощастило застенографувати тираду Бориса Євграфовича.

— Як?!. Мене, начальника відділу хімії та резини, назад на завод?!! Господи боже, і кому це таке у голову стукнуло!!! Хе, суднобетонверф! Головним інженером!.. Не підходить. Ні, ні, і ще раз ні! Побіжу в обком, облвиконком, всі «оми» оббігаю, а буде так, як я хочу!

Хтось несміливо запропонував Борисові Євграфовичу:

— А чому б вам не повернутися на рідний завод?

Рум'янцев був більш ніж неприємно здивований. Він вважав, що його смертельно образили. Ледве процідив через плече:

— На комбайновий? Не п-і-д-х-о-д-и-т-ь!

І побіг у вищі інстанції.

На відміну від Рум'янцева, колишній заступник головного технолога раднаргоспу Трубічов нікуди не побіг. Він належить до секти пасивних «портфелепросців» і воліє сидіти дома, очікуючи, коли фортуна на срібному підносі піднесе йому гідний його раднаргоспівського чину портфель.

— Я не поспішаю на виробництво, на своє колишнє місце,— скромно каже Трубічов,— не хочу я бути головним інженером холодильника. Почекаю, посиджу. Робота, вона не вовк...

Проте не всі з учорашніх раднаргоспівців або сидять, або бігають по установах. Деякі їдуть. Ні, не на периферійні підприємства, а туди, де осів центр Чорноморського економічного району, до славного міста Одеси.

Цю міграцію очолила колишня трудівниця з відділу Бориса Євграфовича Рум'янцева — Ніна Никифорівна Георгієва.

— Мені залишитися у Херсоні? — перелякано шепоче вона.— Та я ж природжена одеситка. Хай не в раднаргоспі, але хоч у раднаргоспівському місті трудитимуся.

І окопалася Ніна Никифорівна в Одесі і почала атакувати вже одеські інстанції.

Щоб Ніна Никифорівна не сумувала в Одесі, туди потяглись цілі косяки вчорашніх херсонських раднаргоспівців. Загалом це дуже скромні люди з дуже скромними бажаннями: пофортунить влаштуватися в раднаргоспі — дуже добре, не пофортунить — можна зрештою очолити кіоск з морозивом. Аби в Одесі.

І знову ж таки, не буває правила без винятку. Одеса приваблює не всіх херсонських «емігрантів». Колишній начальник управління м'ясомолочної промисловості Микола Данилович Бутников заявляє:

— Подумаєш, велика цяця Одеса! Мене сам «стольний град» Київ виглядає. Жде не діждеться.

Важко сказати, чи дуже Київ чекає на Бутникова. У всякому разі, відсутність Миколи Даниловича на Дніпрових кручах населення столиці не хвилює. Навпаки, хвилюються Микола Данилович та його дружина Віра Іллівна (заступник Риндича в ЦБТІ). Їм дуже хочеться піднятися вгору по Дніпру і осісти в Києві.

То дарма, що портфель у Києві може бути скромненький, з одним замочком. Зате столичний.

...Цілими днями нудьгує в самотині начальник кадрів колишнього Херсонського раднаргоспу, терпляче очікуючи, коли до нього звернуться вчорашні співробітники за призначеннями.

— Я вже з ними і так і сяк,— журиться Іван Романович Афанасьєв,— лагідненько, ласкавенько, а вони...

А «вони» або відсиджуються, очікуючи тепленької посади, або бігають за великим портфелем. Все хочуть вигадати.

Ой, як би не прогадали!

Т. ОРЕЛ.

м. Херсон.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Друкувався у № 3 «Перця» за минулий рік фейлетон «Чорт не винен». Йшлося там про не дуже благовидні діяння деяких працівників Львівського раднаргоспу.

Як встановила львівська юстиція, чорт і справді не винен. Він і хабарів не брав, і дорогоцінну сировину не розбазарював, і не запускав свою немиту лапу у державну касу.

Усе це за нього робили колишній заступник голови раднаргоспу С. Я. Локоть, начальник управління легкої промисловості П. В. Бойко, його заступник Д. Л. Рабинович, головний інженер цього управління Ц. М. Улановський, начальник відділу матеріально-технічного постачання управління М. М. Бородавченко та інженер цього відділу І. Г. Залманов.

Само собою зрозуміло, що не чорт сів на лаву підсудних і не чорту воздалося повною мірою.

Як стало відомо редакції, Рабиновича засуджено до 15 років позбавлення волі, Локтя — до 13 років, Бойка — до 12 років.

Інші засуджені до різних строків ув'язнення.

Ян АЛЛЕН

ЧЕСНИЙ, ДОБРОСЕРДИЙ...

Дж. К. Снегсбі, головний редактор щоденної газети «Торонтське зілля», натис кнопку дзвоника на письмовому столі і відкинувся на спинку крісла. За якусь мить перед ним постав редактор відділу міських новин Ельмер Фоско. Він вибачився, що забарився у пивничці, де прочищав голови читачів, які наважились критикувати політику редакції.

Снегсбі махнув на те рукою.

— Я збанкрутував,— сказав він Фоско.— На, читай...

Фоско взяв газетну вирізку з оглядом Джільберта С. Сміта, редактора англійської газети «Кіддермінстер таймс», і прочитав: «Типовий газетний репортер — це добрий, чесний, богобоязливий сім'янин, що завжди прагне допомогти ближньому».

Знизавши плечима, Фоско повернув вирізку Снегсбі.

— Скажи, — запитав Снегсбі,— чи є серед нашої братії хоч один такий тип, описаний цим містером, до речі, мабуть, комуністом?

Обличчя Фоско осяяла щаслива усмішка.

— Жодного не знайдете, сер. Всі наші хлопці випивохи, профани, забіяки, які ненавидять сім'ю. Крім того, вони завжди з запізненням сплачують внески у свій клуб.

— А чи любить хтось із них ближнього?

— Хіба що деякі люблять своїх матерів, — припустив Фоско.

— Слиньки є скрізь, — зітхнув Снегсбі. — Скажи, Фоско, що замишляє на цей тиждень наша ударна команда?

Фоско на мить замислився.

— Це було сенсаційно, бос! Туердж збирає матеріал для серії «Діфенбейкер — посланець долі». Скайт пише «Діфенбейкер — наш лицар». Настербі готує «Діфенбейкер і проти долара!».

— Гаразд, — кивнув Снегсбі.— А як справи у Твіча з черговою добіркою «Як я знехтував колективом»?

— Боюсь, що він не зможе продовжити свою роботу, — сумно відповів Фоско.

— Кажи, що трапилось? — зловісно запитав Снегсбі. — Він що, переметнувся?

— Що ви, — розсердився Фоско.— У сердеги біла гарячка.

— Радий, що нічого серйозного, — буркнув Снегсбі. — Але серію треба продовжити. Чи є у тебе ким його замінити?

— Я маю на увазі Наттла, — відповів Фоско. — Пам'ятаєте вигадника наших заголовків? Цей ловкач може до чотирьох рядків про демонстрацію англійських страйкарів присобачити шапку на всю газетну полосу: «Натовп англійців штурмує королівський палац».

— Чудово, — погодився Снегсбі. — А коли він допише «Як я знехтував колективом», хай почне серію «Мільйони нещасливих москвичів».

Фоско замислився.

— Але де Наттл роздобуде матеріал?

— Візьми кілька відповідних випадків, які ми використали в торішній серії «Різдвяна допомога біднякам», — мовив роздратовано Снегсбі. — Поміняй прізвища і місце дії. Треба трохи фантазії, Фоско.

— Слухаю, сер. Мені можна йти?

— Іди, — дозволив Снегсбі, — і пам'ятай, що і від тебе залежить доля нашої великої і незалежної газети. До речі, Фоско, якщо ти знайдеш у нашій редакції богобоязливого типа, описаного тим англійцем, жени його в три шиї!

м. Торонто.

Переклад з англійської.
(З газети «Канадієн Трібюн»).

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ВІН ЗАВЖДИ МАЄ СПРАВУ З ГИРЯМИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

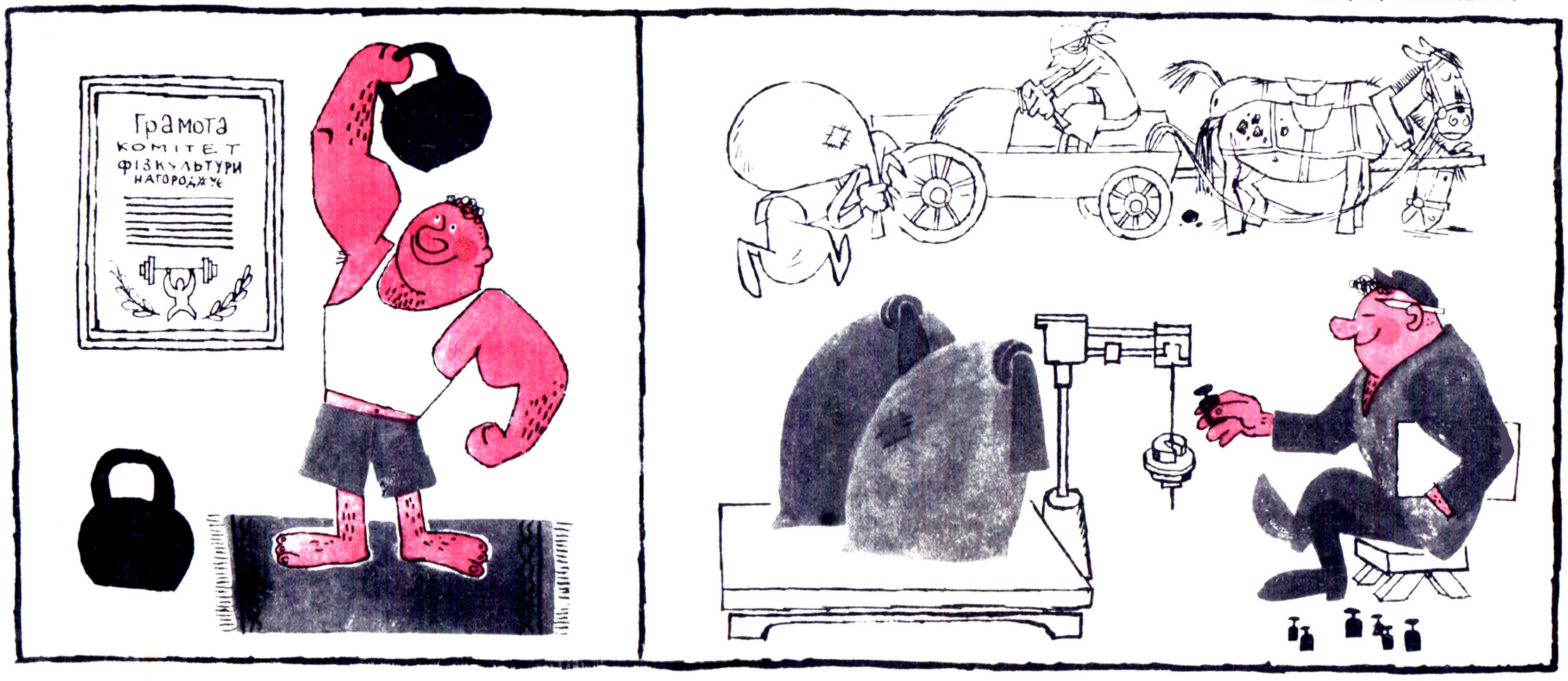

Дома...

...І на роботі.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Молоді, та РЕСТОранні.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Нещодавно знову відбулося засідання правління Клубу губителів природи, на якому знову розгорнулися запеклі дебати.

І справді, як бути з тими, хто безпосередньо не губить природу? З тими, хто не кидає вибухівки в річки та озера, з тими, хто не вирубує гаїв, хто не отруює ставків і не стріляє лосів?

Ні,— кричали одні,— ці громадяни не можуть розраховувати на те, щоб стати коли-небудь членами Клубу губителів природи. Вони самі її не гублять, вони тільки не заважають робити це іншим.

Мало сказати — не заважають,— кричали другі,— вони активно допомагають. Взяти хоча б громадян із Севастопольського «Рибзбуту». Знаєте, яку рибу збув цей «Збут» Запорізькій базі міськхарчоторгу? Кожна ставридка важить в середньому близько 20 грамів! А збуто таких ставрид-недоростків близько чотирьох тонн!

Тепер скажемо так: якщо цю малечу комусь збувалося, значить, вона від когось приймалася. І тим, від кого вона приймалася, цим самим надано право на браконьєрство в Чорному морі і права губити підростаюче покоління ставриди. Так чому ж тоді відмовляти в прийомі до Клубу губителів природи севастопольським рибзбутівцям?

Або завіщо ображати начальника БУ-4 тресту «Антрацитвугілляжитлобуд» І. С. Перепелицина?

Хіба не під його керівництвом у м. Червонопартизанську (Луганська область) вже п'ятий рік будуються очисні споруди для охорони вод річки Північний Донець? Хіба не завдяки його керівництву і досі не готові ні відстійники, ні біофільтри, а Північний Донець отруюється промисловими стічними водами?

Що з того, що не сам Перепелицин спускає ті води в річку! Але членом клубу він же може бути?..

В результаті цих запеклих дебатів переможли більш об'єктивні члени правління Клубу губителів природи і, тільки завдяки їм, тепер до Клубу приймативуться не тільки ті, що активно гублять природу рідного краю, а й ті, що пасивно їм не заважають цього робити.

Літературно-побутові поради

ЯК УБЕРЕГТИСЯ ВІД КРИТИКИ

Скаржився якось один на зрадливість власної долі:

— Лягав як справжній поет. Запаморочливо пахла друкарською фарбою нова книга. З яскраво розмальованої обкладинки дивилося і промовляло — на весь світ промовляло! — таке близьке і рідне мені прізвище. Теща побожно підносила каву. А на ранок встав, глянув у свіжу газету, бац! — нема поета. Якийсь пройдисвіт-рецензент поглумився і перекреслив.

Від критики треба уберігатися. Як? З чиєю допомогою?

Не розраховуйте ні на кого. Тільки на себе.

Пам'ятайте, що архаїчні, напівкустарні методи — дарування книги з автографом-компліментом, запрошення на ювілейні і неювілейні вечері — не виправдали себе. Народ пішов дрібний: подякує за книгу, випє, закусить і, підкріпившись, сідає писати критику.

По-справжньому ефектним виявився новий, подекуди вже апробований метод, про придатність якого може судити кожен в залежності від свого таланту і характеру. Коротко, зводиться він ось до чого: на будь-якій сторінці, серед будь-яких подій обов'язково введіть у свою книгу образ критика. Він має бути дурний, як пень, потворний, як скіфська кам'яна баба. А що критик буде зайвим в сюжеті, то це лише має підкреслити, що і в житті він нікому не потрібний. Натягніть, добренько натягніть, що саме в такого типа з таким букетом якостей можуть виникнути претензії до вашої високохудожньої книги.

Успіх забезпечений: визначили санітарію і гігієну, ніхто не наважиться підняти на вас перо.

Нехай не бентежить вас чисто творча проблема: чи ж пощастить змалювати саме такий бажаний образ. Пощастить напевне! Адже з давніх часів відомо, що важко буває тільки тоді, коли хочеш зобразити розумнішого і чеснішого за себе.

ЯК СТАТИ «МОДНИМ» ПОЕТОМ

Якщо вже ставати поетом, то тільки «модним».

Кмітливий опановує секрети майстерності протягом одного двадцятихвилинного сеансу.

Берете папір і олівець, зажмурюєтеся, щоб виключитися з навколишньої прози: вона дуже заважає. (З часом ви вже будете виключатися автоматично). Значить, виключаєтеся і пишете перше-ліпше слово, скажімо, «сніг». Тулите до нього інше, таке, що найменше тулиться, скажімо, «колеса». В такому дусі шпарите до кінця.

Виходить, приблизно, таке:

Сніг,
Колеса.
І перса, що дихають,
Аж димлять.
Гутаперчовий дзвін,
Гутаперчовий скрегіт,
Напінений молоком.
Хлюп...
Хруп...
Хрюк...
Сніг.
Колеса.
Плеса
До самого обрію —
Грози моєї весни!

Правда, це дуже скромний, навіть блідий взірець. Цінителі можуть його і не визнати. Скажуть, що тут не все ще сягнуло верховіть «модної» поезії, бо дещо — зрозуміле й для сірого, звичайного, широкого читача, як наприклад, оте «перса, що дихають, аж димлять», або «хлюп... хруп... хрюк...» А от справжньої поезії той, звичайний, сірий, широкий читач — не повинен розуміти, бо він до неї ще не доріс.

Рима і розмір для «модної» поезії не обов'язкові. То всього лиш малюгідні гудзики на штанах. Правда, модні штани без гудзиків обійтися не можуть. Зате «модна» поезія обходиться не тільки без гудзиків, але й без штанів.

П. ГАЄНКО.

МІЙ СПІВАВТОР

Неповторною весною,
Обминаючи свій дім,
Він ходив услід за мною
Лібреттистом молодим.

Починав розмову щиру
І, як гість, у час нічний
Все просився на квартиру
Мій співавтор дорогий.

Все казав: — Давай засядем,
Тему двинемо одну.
В мене є цікавий задум,
Ну, хоч би про посівну...

ДКУ.

Все розпишем по порядку,
Діло певне, не секрет.
Я сценічну дам прокладку,
Розроблю на «во»! сюжет!

Разом сіли ми писати
І, не гаючи хвилин,
У сценарій забивати
Почали озимий клин.

— Що ж, давай посієм жито,—
Я співавтору кажу.
Він кахикнув діловито:
— Це я можу, запишу...

Ледве впорали роботу
І взялися за ячмінь.
Норовився у цейтноті
Мій колега, наче кінь.

— Ну, тепер посієм просо,
Може, вийде щось воно.
Він стригнув очима косо:
— Я посіяв би пшоно...

— Он,— кажу,— які замашки,
Ще навариш каші ти.
Випрягайся із упряжки
І лети під три чорти!

Полетів — мені байдуже,
Та, видать, він ще живий.
Де ти дівся, давній друже,
Мій колего дорогий?

Може, став ти сценаристом,
Пишеш п'єсу із артистом,
Піт втираючи з лиця,
Про метал і нашу музу,
Про свиней, про кукурудзу
Без початку і кінця...

Може, в творчому екстазі
Погорів на «посівній»?
З ким ти ходиш у супрязі,
Мій колего дорогий?

Олесь ЖОЛДАК.

http://perec-ua. livejournal.com

СВЯТИЙ ТА БОЖИЙ...

ПРЕСВІТЕРА Михайла Галасливого ми давно знаємо.

Знаємо усі його апостольські діяння.

Горілку прилюдно пив — спинив. Не подобає по євангельській літописі при людях гіркє зелє ковтати.

Людьку смалив, смалити припинив.

Кохати молодиць не спиняв і не припиняв. По святій біблії молодиці вважалися сестрами христовими.

Уперше, коли боговгодний Михайло Галасливий вліз у тогу пресвітера, він, вийшовши з молільні, почув, як молода красива сектантка Килина, тримаючи в руках біблійське писання, колоратурним сопрано заспівала:

«І хліб пекти, й по телята йти,
Коли б мені, господи, Василя знайти...»

Пресвітер Михайло вокальний хист ближньої своєї оцінив з позицій праведних: сестра во Христі вимагає індивідуального підходу...

На черговій проповіді парафіяни запитали преподобного вчителя:

— Отче! Будь ласка, розкажіть: чого співуча сестра Килина удостоїлася вашої високої честі? Під небесними зорями, під спів солов'я, показувала вам: де просо росте, а де гречка цвіте.

Отець пресвітер, набравши святенного вигляду, смиренно відповів:

— Брати й сестри! Купно ходіть і купно гречану кашу варіть! І кажу — сестри! Не допусти вас, боже, кашу варити з боговідступними бригадирами. Амінь!

Одвів очі пастві своїй, але згодом схопився: змінив пластинку. Стежку у царство небесне обраним сестрам показував лише під стріхою.

Зайде, бувало, пресвітер Михайло у клуню і гукає:

— Сестро христова! Де ти?

— Отче мій! Я ось де — на свіжому сіні.

— А нечестивої сатани немає у сій благословенній оселі?

— Нема, отче, нема. Крім вас, ніякий чорт не блукає ні в клуні, ні біля клуні. Сміливо топайте!

Все-таки одного разу якась лукава сила підслухала вечірнє таїнство під бузиною. Під оцією старовинною рослиною пресвітер Михайло Галасливий сестрицю-янголицю із неправдивого церковного православія перекидав у правдиву сектантську віру. Перетягував у секту баптистів.

Отож якийсь лукавець чи лукавиця й почула, як здивована сестра питала отця пресвітера:

— Батю! Поясніть мені, чого це так: церковні наставники душу шукали в пазусі, а ви душу ловите аж біля колина?

Пастир у саме сестрине вухо шепнув:

— У святому писанні сказано: тільки ті удостояться сісти одесную бога-отця, які возвеличені умінням цапати хитливу людську душу.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

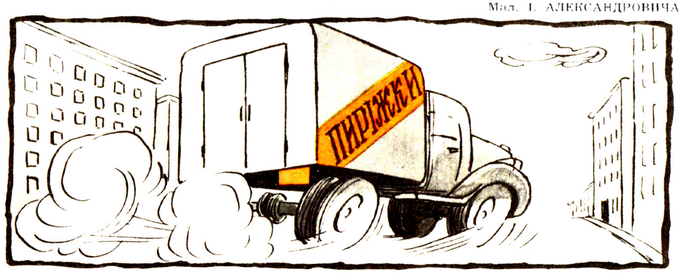

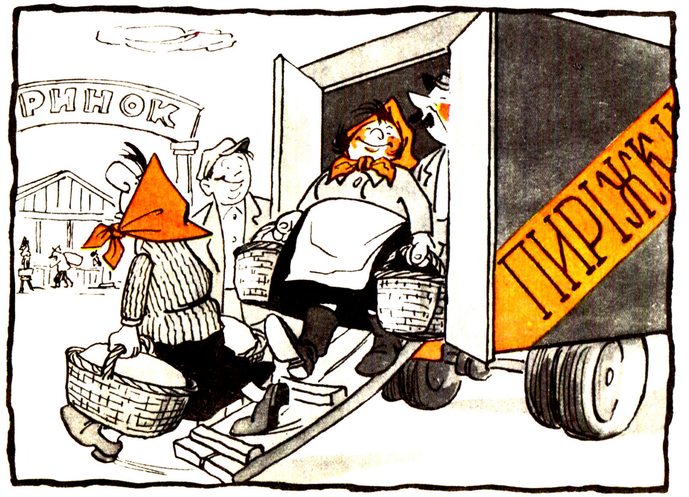

Пиріжки з начинкою.

Блукав, блукав пресвітер Михайло по різних краях і прителіпався у наше село. У нашому селі розпочав свою пастирську діяльність. Про оце піклування заблукалих душ і я чув, як дві тітоньки говорили. Перша отак розпочала:

— Що не кажіть, кумо, що не говоріть, а в отця Михайла, їй-богу, пика не похожа на святого. Очі булькаті, ніс свинячий, а вуха телячі. Ось, кумо, хоч вірте, хоч ні, він якийсь ненормальний...

— Хороший тобі ненормальний! Од нього тільки в нашому селі третя принесла дитину в пелені. А хатину яку двигонув — палац!

— Кажете, кумо,— третя. А говорять, що й у Степаниди... Вона ж така угодлива... штундистка...

— Та, еге ж!.. Степанида, і чоловік, і діти — чорнявенькі. А оце — четверте — біляве-неньке... Її сестра Варка розповідала: у Степаниди, каже, родилося четверте біляве з переляку.

— Чого?

— Та, вроді, рудовусий пресвітер Михайло увечері гнався за Степанидою у яру.

— З якої статі — здурів?

— Та начебто хотів прочитати десяту главу од апостола Луки ще в яру, а Степанида не вислухала, та тікати.

— Ну й що, догнав?.. Прочитав?..

— Та, мабуть, що догнав, бо родилося русявенькє, руденькє...

Ганявся, ганявся пресвітер Михайло за сестрами, і сестри, розкусивши, що за один, понагналися за ним. Бігли з кочергами і рогачами.

— Ах ти плюгавий! Святий та божий, на чорта схожий!..

Востаннє я бачив пресвітера Галасливого у Криму. Біля Байдарських воріт, де отам колишня церква стоїть. Там тепер буфет. Хрестів на буфеті нема, але образ Ісуса на стіні висить.

Михайло Галасливий у супроводі якоїсь монашки — вочевидь нову віру заснував — підійшов до буфету, широко, по-іекзархатському перехрестився і голосно вимовив:

— Господи! Владико живота мого! Скільки дозволяєш — сто чи сто п'ятдесят?

Монашка аж дихання спинила. Тихо та боготворно запитала:

— Скільки дозволив син божий?

— Дозволив сто п'ятдесят з причепом.

Подруга христова зажмурила очі і зашептала:

— Слава в вишніх богу...

* * *

Бродять, шукають наївну людську душу, в свої чорні пазурі хапають. Та, кажуть, — хапав, хапав вовк, та й вовка вхопили!

У таку аксіому ми глибоко віримо.

Ол. КОВІНЬКА

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ще недавно М. І. Ткач очолював Поліський райхарчокомбінат. Під його керівництвом продукція комбінату посіла чільне місце на нашій «Виставці ширнетреба», а сам Марко Іванович опинився на «Дошці заслужених бракоробів» («Перець» № 2).

Київське обласне управління промпродтоварів гідно оцінило бракоробську діяльність Ткача та деяких з його підлеглих. З роботи директора його знято. Разом з ним знято з роботи технерівника комбінату Демчука та майстрів — карамельного цеху Буйденка й цеху безалкогольних напоїв Родинського.

http://perec-ua. livejournal.com

Новини про їхні порядки

ВТІШИЛИ НЕЩАСНОГО

Минуло вже 44 роки, відколи останнього австрійського імператора Франца-Йозефа з престолу потурили, а його підтоптаний нащадок Отто Габсбурзький ще й досі себе спадкоємним принцем іменує. Живе він на чужині, десь у Західній Німеччині. І живе не дуже скрутно: і різні імператорські цінності зберіг, і добрі гроші. Онучата має, одним словом, — не голодує. Але нудьгує без різних там імператорських шанувань та церемоній. Дуже сумно нещасному спадкоємцеві без усього цього.

А тут якраз хороша нагода трапилася. Отто Габсбурзькому минуло 50 років. Влаштував він бучні іменини. Приїхало до нього з десяток таких самих, як і він, екс-імператорів, королів, спадкоємних принців. Ювіляр одержав чимало вітальних телеграм. Але чи не найприємнішою для нього була телеграма з Відня.

Від кого, гадаєте? Від правління так званої «Народної партії», тієї самої, що править тепер у сучасній Австрії!

Австрійські партійні лідери не тільки теплими словами привітали принца, а й висловили свій жаль з приводу того, що «їх височність» змушені відзначити своє 50-річчя в розлуці з своєю улюбленою батьківщиною.

Переказують, що ювіляр, одержавши телеграму, відразу ж повеселішав і тут же заявив, що буде рішуче домагатися австрійського престолу. Що то значить теплим, задушевним словом людину зігріти!

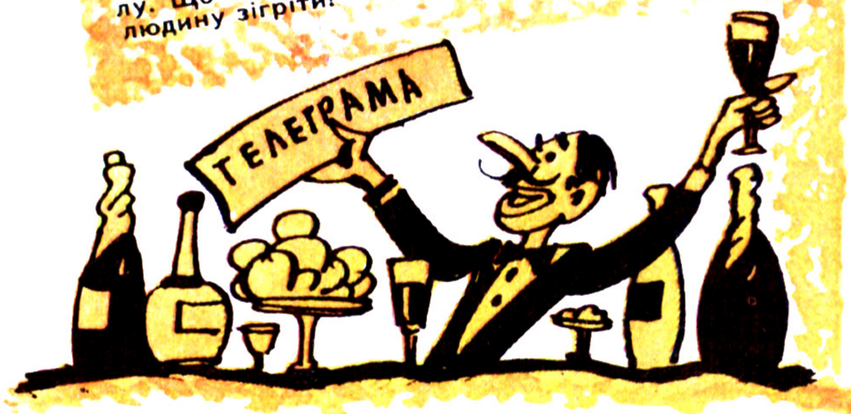

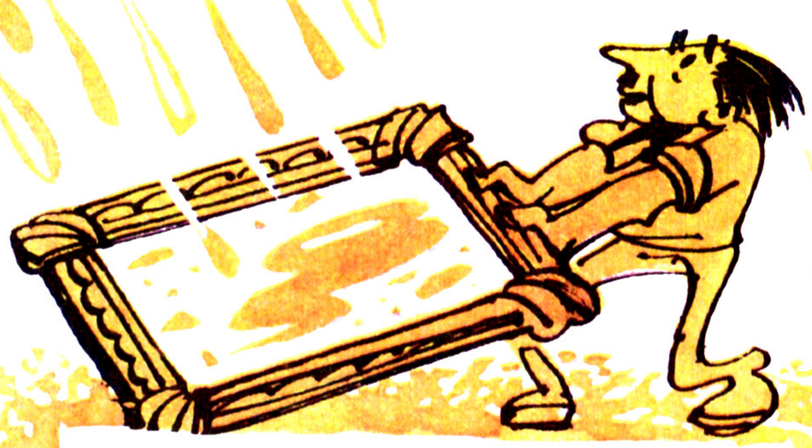

УЛЬТРААБСТРАКТНА ДІРКА

Чого тільки не витівають стовпи абстракціонізму! За свідченням щотижневика «Леттр Франсез», американські «художники» повикидали до бісової мами традиційні пензлі, бо вони, як не крути, сковують ініціативу. Натомість прийшов культ автоматизації. Якщо, скажімо, можна механізувати процес натирання підлоги, то чому не можна механізувати й процес малювання? Саме цим шляхом пішов американський абстракціоніст Поллак. Він вигадав так званий «дриппінг» — діряву посудину з фарбою, що «малює» сама, коли вона підвішена на мотузку. Встигай тільки полотно підставляти... Щоправда, Поллак тут не є оригінальним. Перший у світі «дриппінг» було вигадано у нашому селі ще в котромусь з минулих століть. Звався він «мазницею». Наповнювалася та штуковина високоякісним дьогтем, чіплялася на мотузок і за її допомогою сільські лобуряки створювали хіба ж такі шедеври! І не на якихось там застарілих полотнах, а на цілком конкретних воротах...

Щодо змісту картин, то тут теж є чималі успіхи. Так, наприклад, якийсь Ед Рейнхард одержав на виставці премію в тисячу доларів за чорне, ніби засвічена фотоплівка, полотно. А в картинах Ротко або Ньюмена взагалі майже нічого нема. Їх же усіх переплюнув Ів Клайн: він влаштував виставку... зовсім без будь-яких картин!

...Майбутнє абстракціонізму уявляється цілком ясно. Художник Ікс бере дірку, оздоблену рамкою, і несе на виставку. Потім Ікс знищує рамку і самознищується: Залишається одним-одна всеосяжна, глибокоіндивідуальна, ультраабстрактна дірка...

ЯК СТАТИ ПРЕЗИДЕНТОМ

Що є найприкметнішим для американської демократії?

На це питання точну відповідь дають шкільні підручники для американських дітей.

Виявляється, що найголовнішою ознакою тієї демократії є те, що кожен (без винятку!) американський громадянин може стати... президентом США! І дуже то проста справа.

Народиться собі якийсь там американський хлопчик — і вже відразу маєш потенціального президента. Воно ще ані бе, ані ме, ще рачки під стіл повзає, а вже, повзаючи отак, проторовує собі прямісінький шлях у Білий дім!

Правда, згідно підручників, виданих цього року, той прямий шлях дещо ускладнився.

Звичайно, президентом Сполучених Штатів знову ж таки може стати кожен американець. Але цей шлях він повинен подолати, так би мовити, у два прийоми. Щоб стати президентом, юному американцеві тепер радять стати спочатку мільйонером. А вже тоді — крокуй прямісінько у Білий дім. Без пересадок!

Як і раніш, американських дітей запевняють, що й за новим маршрутом вони цілком можуть досягти свого. Бо кожен з них може стати мільйонером. Треба лише дуже захотіти цього. А щоб діти повірили, укладачі підручників посилаються на автобіографію Джона Рокфеллера-першого, засновника династії найбільших американських багатіїв. Старий так і написав колись, що ще змалку вирішив стати мільйонером. Захотів — і став!

Отже, прямуй у мільйонери, а потім — прямісінько у президенти.

Про те, що в американської дитини значно більше шансів бути в майбутньому безробітним, а не мільйонером, укладачі підручників не пишуть. Та воно й ні до чого — безробітні ж президентами не стають.

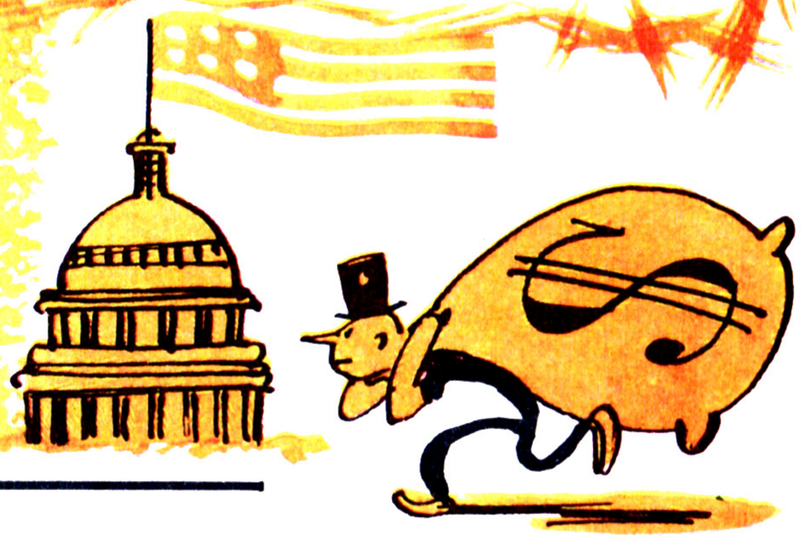

ТЯЖКИЙ ВИПАДОК У ПСИХІАТРИЧНІЙ ЛІКАРНІ

Мал. Л. КАПЛАНА

Так звані «скажені» у Конгресі США вимагають інтервенції на Кубі.

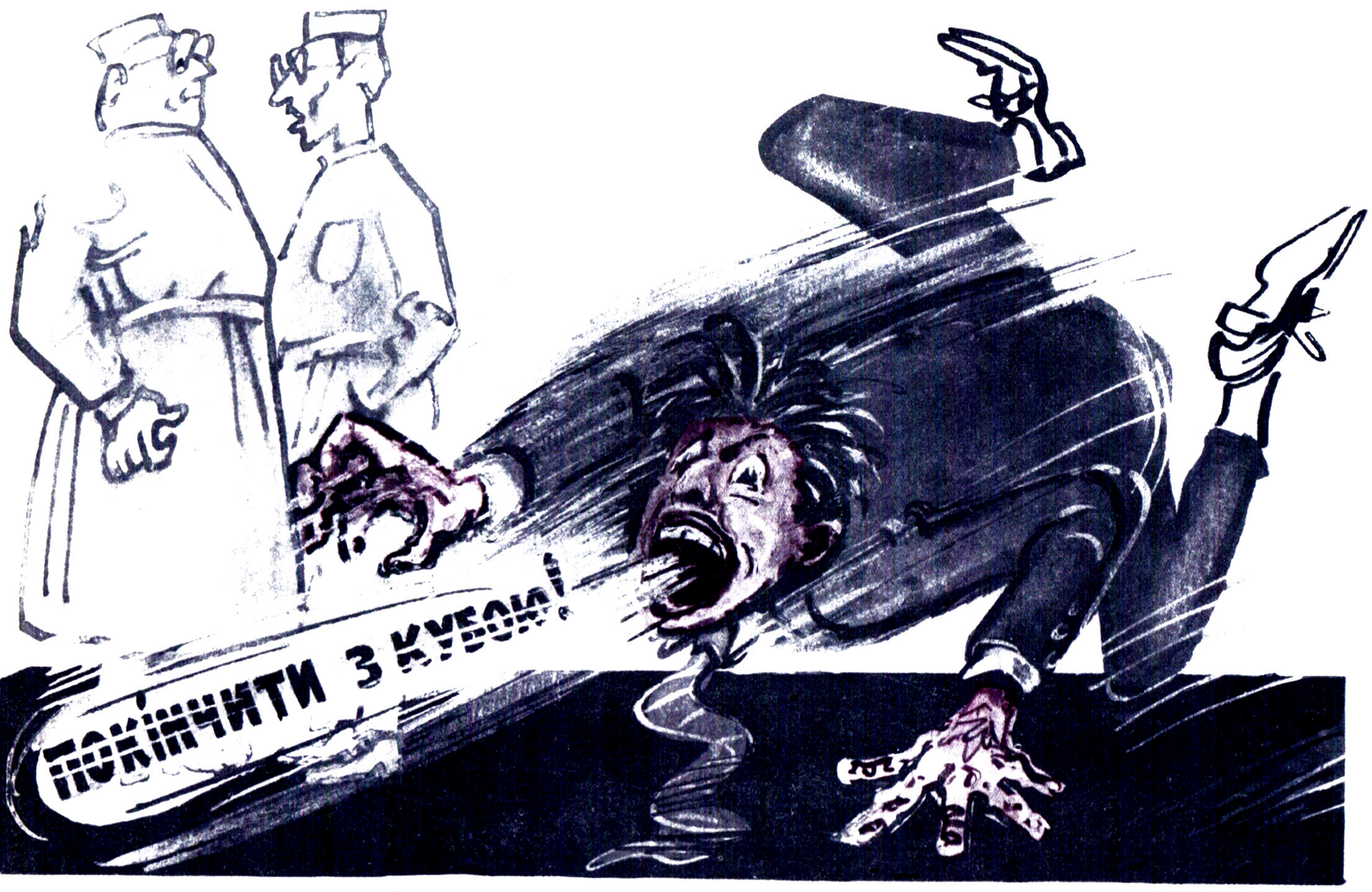

— Якщо це не психічна хвороба, то це політична позиція, якщо ж це не політична позиція, то це психічна хвороба.

ІСТЕРІЯ І МОДА

Колись мільйонери будували вілли в екзотичних горах, під декоративними пальмами фешенебельних курортів. Нині воєнна істерія цю моду скасувала: замість вілл, мільйонери споруджують затишні бомбосховища.

Нью-йоркська мільйонерша Елеонора Малакса збудувала собі ультрамодерне бомбосховище у горах Беркшир. Воно розташоване на глибині 250 метрів. Репортери, які побували там, запевняють, що місіс Малакса не відстане від моди аж до кінця світу.

Але як вона слідкуватиме за модою, коли почнуть падати бомби? Цю проблему вирішила сама хазяйка підземного бункера. Щомісяця вона завозить до свого підземелля наймодніші зразки одягу.

Отже, навіть у бомбосховищі вона не відстане від моди. В усякому випадку, вона вже тепер анітрохи не відстає від скажених атомників, що розпалюють воєнну істерію.

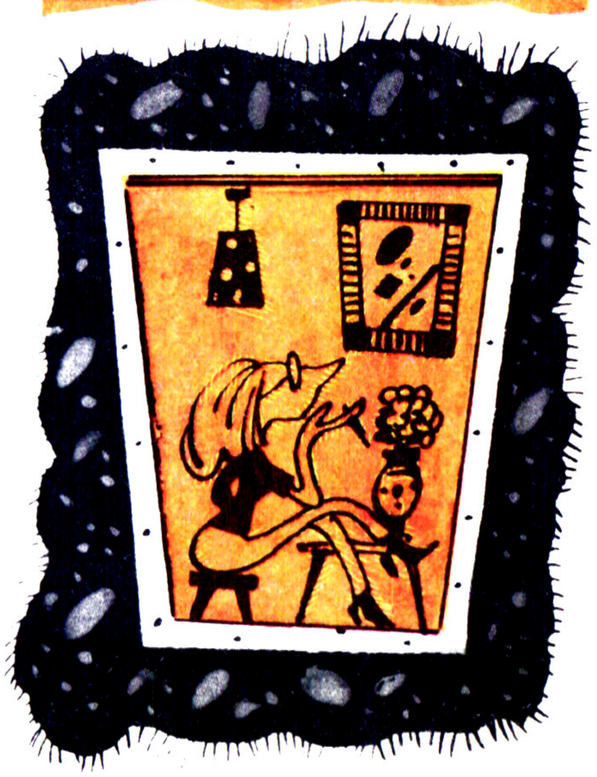

СЕКРЕТ

Жила вона у тій хаті багато літ. І дітей у ній народила та виростила, і старість зустріла. І здавалось, на всій землі немає кращого місця від того, де стоїть її хата під високими осокорами, біля вузенької річечки Бистрої.

Сини її повиїжджали у місто. Іноді присилали матері листи, запитуючи про здоров'я, іноді від них невеликі грошові перекази приносив дід Харитон, поштар, якого вона пам'ятає з сумкою через плече ще з днів свого дівування.

Молодший син Дмитро прибув у рідні місця раптово, без попередження. Зіщулився на порозі, щоб не вдаритись головою об одвірок, і, так зігнувшись, ступив до світлиці. Син привіз матері в подарунок хустку і ситцю на плаття. Поки вона метушилась, готуючи вечерю для дорогого гостя, Дмитро походжав берегом річки, спостерігав, як хлопчаки ловлять вудочками срібнобоких пліточок. Потім, ласуючи смаженою з цибулею яєчнею, сказав:

— Дивлюсь на вас я, мамо, і таку думку гадаю. Зима не за горами, а ви тут одні. Чи не краще повісити на дверях замок і перебратись до нас, хоч і тіснувато стане, зате тепліше.

Мати пробувала заперечувати, але Дмитро намалював їй таку принадливу картину життя в місті, так зворушливо розповів про те, як вболіває за нею онук, що стара згодилась. Напекла пиріжків і поїхала з сином до міста.

Спершу до глибокої ночі не могла заснути від гудіння автомашин на вулиці, незатишною здалась їй і синова кімната, та й будинок надто старий. Заспокоїв онук, дев'ятилітній Серьожа.

— Ми скоро,— каже,— переїдемо звідси, цей дім трактори поламають. Татко хвалився мамі, нам велику квартиру дадуть, бо вас, бабо, уже прописали...

І правда. Дали. З окремою кухнею, ванною, з балконом, пофарбованим у блакитний колір.

На новосілля прийшли товариші Дмитра із заводу, прийшов з дружиною старший син її Карпо, якого вона не бачила вже кілька років.

— Даруйте, мамо, — став виправдуватись Карпо, — все зайнятий науковою роботою, ніколи було до вас забігти.

Ще щось хотів сказати Карпо, та його покликала жінка, Алевтина.

— Ти поглянь, який модерний туалет! — скрикнула вона захоплено.— Який сміттєпровід! А шафа, вмонтована в стіну,— ренесанс!

— Ти з матір'ю не привіталась, — зауважив Карпо.

— Ах, мамо! — ойкнула Алевтина і поцілувала матір. Потім перед трюмо підфарбувала губи.

Гості наповнили чарки. Гості пили за здоров'я господарів квартири, бажали, щоб жилося їм щасливо й радісно.

— І тобі таких палат зичу! — цокнувся з братом Дмитро.

— Не вийде, нас тільки двоє, — скрушно мовила Алевтина, накладаючи собі на тарілку кружальця ковбаси.

— Той не солдат, хто падає без бою, — несподівано став імпровізувати розімлілий хазяїн. — Я вам дам конфіденціальну пораду, розкрию секрет...

І, нахилившись до Алевтини, став їй щось нашіптувати.

Підприємства, розташовані на березі Азовського моря, отруюють його води промисловими відходами.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Обличчя її посвітлішало, теплим ласкавим поглядом глянула вона на свекруху.

Через тиждень Дмитро сказав матері:

— Дорогі ви мені, як серце, мамо, а зустрів я вчора Карпа, гнівається. Ти, мовляв, мене ображаєш, треба, щоб і у нас мати пожила. Як ви на це дивитесь?..

Квартиру Карпові дали на трьох. З ванною, з окремою кухнею, з балконом, пофарбованим у ніжний салатовий колір.

І сміттєпровід був у ній, і шафа, вмонтована в стіну, одним словом, всі блага цивілізації.

На входинах оглушливо стріляли пляшки з шампанським, проголошувались тости, дзвеніли бокали. Хороший настрій був і в господарів, і в гостей. Карпо відчував себе щасливим як жених на весіллі. Дмитра тягло до співу.

— Постав хату з лободи,
А в чужую не веди-и! —

виводив він, диригуючи штопором.

Чужа хата такая,
Як свекруха лихая,—

ревли одностайно гості і чомусь усі дивилися на матір хазяїна, яка сиділа в кінці столу, ніяковіючи від того, що поряд було стільки освічених людей.

Входини скоро забулись. Господарі звикли до нової оселі.

Одного ранку, пов'язуючи краватку, Карпо промовив до матері:

— Відверто признатись, мамо, шкода мені вас. Хіба спокійно ви живете. Тут, у місті, вулицю перейти — тремтіти доводиться, машини так і гасають. На кухні бійся, щоб газом не отруїтись. А на березі річечки Бистрої тиша, повітря, рай та й годі. Може, тягне вас до рідних місць, то ви тільки натякніть — враз квитка куплю з плацкартою...

Повернулася мати в свою хату, що стоїть під високими столітніми осокорами.

Зраділи старій хлопчаки-рибалки, які тепер можуть забігти до хати погрітись, зрадів і поштар дід Харитон. Іноді приносить він матері від синів невеликі грошові перекази, іноді листи. Пишуть в листах Дмитро і Карпо, що живуть добре, чого і їй бажають...

Олександр ГОРДІЙ.

Нещасний випадок в одному морі.

ПЕРЕМІЩЕННЯ ЗДОРОВОГО ГЛУЗДУ

Багато є на світі всякого дива. От, для прикладу, хоча б віньковецький універмаг (Хмельницька область). Точніше — майбутній універмаг. А ще точніше — універмаг з невеселим майбутнім. Почали його будувати ще тоді, коли Віньківці були районним центром.

Коли будівельники вивели вже стіни другого поверху, з Хмельницького почувся керівний голос голови облспоживспілки т. Глущака.

— Другому поверху — кришка! Будемо розбирати. Універмаг будувати одноповерховий.

— Але...— хотіли було заперечити віньківчани.

— Ніяких «але»! — перебив т. Глущак. — Хіба ви не знаєте, що Віньківці вже не райцентр? Не прикидайтесь маленькими!..

Люди не прикидалися маленькими. Що знав голова облспоживспілки, те й вони відали. Але не передбачали, що з переміщенням райцентру де в кого може статися і переміщення здорового глузду. А воно сталося саме так.

Почувши, що Віньківці вже не райцентр, голова облспоживспілки наказав ламати другий поверх місцевого універмагу й перетворити його приміщення на одноповерхове.

— Навіщо це? — розводять тепер руками у Віньківцях. — Що це дасть? Адже руйнування другого поверху обійдеться дорожче, ніж добудова всього універмагу! Невже про це ніхто не подумав?

Хтось, може, і подумав, але — не голова облспоживспілки.

Н. МІЛЮКОВ,
персональний пенсіонер.

З НАРОДНОГО ГУМОРУ

СМУШКОВА ШАПКА

Піп повчав своїх парафіян, що господа бога у святій тройці не можна порівнювати до світських матеріальних речей. Це, мовляв, було б і безглуздим, і грішним. Щоб пояснити святу тройцю на прикладі, піп узяв у найближчого дядька шапку й питає:

— Що це, Іване?

— Шапка.

— А це? — показав піп пальцем на смушок.

— Баран,— відповів дядько.

— А це? — тицьнув піп на верх шапки.

— Сукно.

— Ну, а це всередині?

— Підшивка.

— А що все разом таке?

— Смушкова шапка.

— Гаразд,— сказав піп задоволено, з шапкою в руці. — А тепер подумаймо про господа бога. Є,— каже він,— на небі бог отець, бог син і бог дух святий, так само, як у шапці є смушок, є підшивка і є сукно. Значить, три особи в одній. Як ми їх звемо?

— Смушкова шапка! — гукнув дядько з радістю, що нарешті збагнув найбільшу тайну віри у святу тройцю.

КАРТОПЛЯ ПО-ШЛЯХЕТСЬКИ

Візьміть середню картоплину, зніміть з неї лушпайку й начиніть нею жирного рябчика. Рябчика (без шийки, лапок і крилець) вкладіть у куропатку, а так приготованою куропаткою начиніть індика. Індиком начиніть барана, а ще краще сарну, коли є під руками. Так начиненого барана чи сарну кладіть у добре випасеного вола й печіть його цілого на вільному вогні.

При печенні всі відживні соки переходять з вола в сарну, з сарни в індика, з індика в куропатку, з куропатки в рябчика, а з рябчика в картоплю. Після цього все м'ясо викиньте, як безвартісне, вийміть обережно картоплину і кладіть її на тарілку, поливаючи маслом з тертою рум'яною бу-

лочкою. На стіл подається не більше 30—50 картоплин.

Таку смачну і відживну для ощадної кухні картоплю з'їсть з апетитом і найвередливіший шляхтич.

ГОМЕОПАТИЧНИЙ БУЛЬЙОН

(для пузанів)

Купіть пару худих голубів і повісьте їх на вікні в кухні так, щоб тінь з них падала в десятилітровий казан. Налийте казан водою і варіть 10 годин на вільному огні. Після того відставте бульйон і давайте хворому раз на десять днів за дозою: одна крапля бульйону на склянку теплої води.

Подав Петро КОЗЛАНЮК.

СПІВАЄМО СЛАВУ!

Ні, що там не кажіть, а техніка — це таки техніка.

З технікою хіба ж такого натворити можна! Навіть у такій, здавалося б, нехитрій штуці, як доїння корів.

Сміливо й рішуче взяв курс на новітню техніку директор радгоспу «Примор'я», Миколаївського району на Миколаївщині: придбав два механізованих доїльних агрегати.

А ще сміливіше і ще рішучіше попрямувало тим же курсом керівництво радгоспу ім. Петровського: воно купило аж три таких агрегати.

Зоотехнік радгоспу «Примор'я» т. Кучеренко три дні дивився на нову доїльну техніку й три дні сяяв од щастя. А т. Кузмичов — зоотехнік радгоспу ім. Петровського — так той цілий місяць з них очей не зводив. А потім пророк: «Техніку треба берегти!» І заховав доїльні агрегати в комору.

Так вчинив з доїльною технікою й зоотехнік радгоспу «Примор'я» Кучеренко.

І хоч відтоді минув не один рік і не два, а цілих п'ять, — все на тих доїльних агрегатах сяє блиском, жоден гвинтик з них не впав, жодна гаєчка не загубилася.

Ще років з десять отак пролежать і доведеться преміювати зоотехніків за ідеальне збереження техніки.

Заодно, мабуть, доведеться відзначити й директорів радгоспів. Вони теж чимало зусиль доклали, щоб уберегти доїльні агрегати від контакту з коровами.

Ощадливі господарі! Цілком заслужили, щоб їх прославили на всю республіку.

Л. КОНДРАЦЬКИЙ.

Страшне перо не в гусака

На дівчині було вбрання, яке цілком відповідає радянській дійсності.

(З виступу на молодіжному диспуті).

●

Треба спланувати нашу роботу так, щоб жоден з нас не залишився поза буфетом, де продають спиртне.

(З наради дружинників).

●

Пропоную покарати Гоцика усним способом, щоб це було йому уроком на наступні хуліганські вчинки.

(З виступу на товариському суді).

●

Ми утрамбували питання з силосом, і тепер з кормами буде все гаразд.

(З колгоспних зборів).

Записав П. ВИСОЧАНСЬКИЙ.

КОРОТКО КАЖУЧИ

Автор погано володів пером, зате добре строчив на друкарській машинці.

—

Докоряти йому за погану роботу не могли, бо він взагалі нічого не робив.

—

Автор так багато писав, що редакція не встигала відсилати назад матеріал.

—

Плагіатора так рознесли за байки, що справжній автор вважав за краще мовчати.

П. РІЗНИЦЬКИЙ.

м. Харків.

Друже Перче!

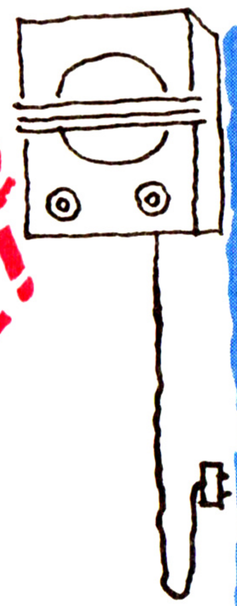

Чудова штука радіо, — казав якийсь мудрий чоловік, — крутнув ручку — і вже... нічого не чути.

Нам, мешканцям села Жукова, і до ручки вдаватися не треба. У нас радіо і так уже два роки мовчить.

Правда, іноді з репродукторів раптом прориває якийсь дикий хрип, і тоді хоч з хати тікай!

— Рятуйте! — волаємо ми до керівників Славутського радіовузла. А вони нас заспокоюють:

— То, — кажуть, — не хрип, а музика.

І справно, кожного місяця деруть з нас абонементну плату за ту захриплу музику.

Чи не здається тобі, Перче, що час уже кінчати цю «музику»?

8 ПІДПИСІВ.

Шепетівський район, Хмельницької області.

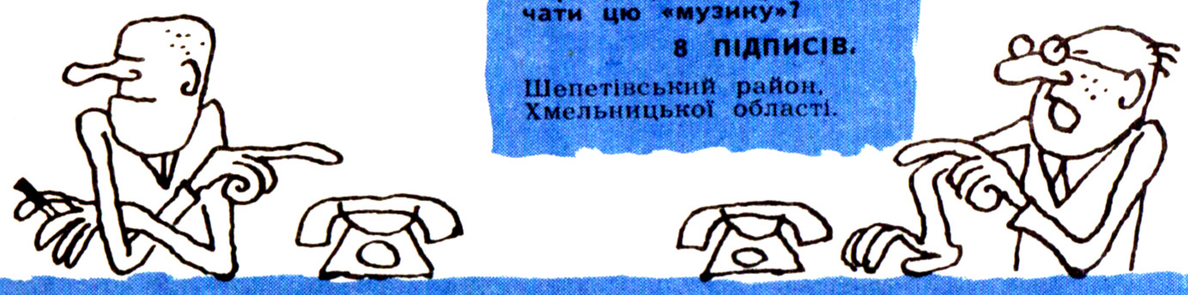

Ти, знаю, любиш малят, і тобі цікаво буде знати, як щиро про них у нашому селі дбають. Є в нас, у Гурахівці, ясла, а в них усе зроблено, щоб діти ближче і одне до одного, і до природи були. В інших яслах, як відомо, дітей на свіже повітря — на прогулянки виводять. Дуже це здоров'я зміцнює. У нас тих прогулянок робити не треба. По кімнатах тут свіжий вітер сам гуляє, бо двері не зачиняються, вікна старі, а одного й зовсім нема. Не відірвані діти і, так би мовити, від сирої матінки-землі, бо й підлоги тут нема.

Щоб не зв'язувати ініціативи працівників ясел та їх підопічних, ніхто не хоче визнавати себе за господаря цих ясел. Коли заходить розмова про ремонт ясел та їх службових приміщень, то селищна Рада говорить, що це повинен зробити радгосп цукрокомбінату (директор комбінату П. І. Барздов). А керівництво комбінату, якому те приміщення належить, люб'язно уступає цю честь селищній Раді.

Отож і пишу тобі, Перче, сподіваючись, що подякуєш нашим дітолюбцям за все. Зроби це заради дітей.

М. КУЖЕЛЬ.

Охтирський район, Сумської області.

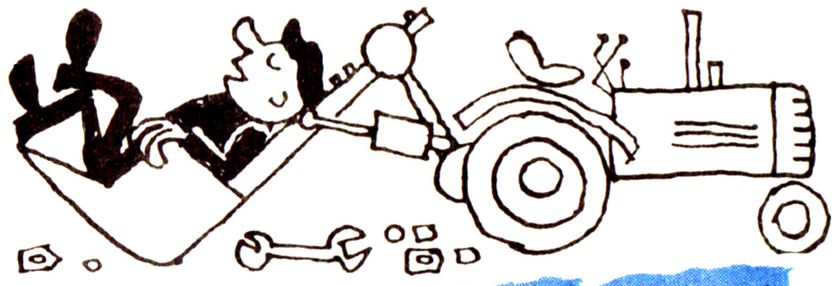

Уявімо на хвилинку, що ти захотів їсти, зайшов до їдальні й замовив собі, скажімо, вареники. А повар тобі у відповідь таке: «Це можна. Подамо гарячі. А борошно в тебе є?.. Немає? Так, так. А сир?.. А масло?.. Немає, значить? Чого ж ти, Перче, до нас прийшов?»

А тепер, Перче, уявімо твоє обурення. І справді обурюватися є чого. Їдальні для того й існують, щоб подавати готові вареники, а не чекати відвідувачів з напівфабрикатами.

Між іншим, авторемонтні майстерні теж існують для того, щоб ремонтувати машини, а не вимагати у замовників запчастини для ремонту.

Два з половиною роки тому наша Ковельська дорожньо-експлуатаційна дільниця № 866 Ушосдору здала Житомирській ЦАРМ-3 в капітальний ремонт механонавантажувач «Бєларусь». Два з половиною роки його там ремонтують, вірніше — не ремонтують. Два з половиною роки навантажувальні роботи ми проводимо вручну. Два з половиною роки керівництво Житомирської ЦАРМ-3 обіцяє наварити нам вареників з нашого сиру.

Дізнайся, будь ласка, Перче, чого більше не вистачає на Житомирській ЦАРМ-3: запчастин, бажання чи уміння.

В. ПОПОВИЧ.

секретар парторганізації Дорожньо-експлуатаційної дільниці № 866.

Волинська область.

Я знаю тебе, як спеціаліста по перчанських туристських маршрутах, тому й звертаюсь з проханням видати мені посвідчення туриста-аматора. Так, так, — хотів я того чи ні, але мені довелося за порівняно короткий час «освоїти» 1000 кілометрів нового маршруту од села Коршів, Коломийського району, до нашого обласного центру Івано-Франківська. Насправді ж село Коршів розташоване від Івано-Франківська лише на відстані 50 кілометрів. Для того, щоб збільшити цю відстань у 20 разів, треба мати зіпсованого телевізора, а в обласному центрі повинно міститися телеательє, яке вчасно не ремонтує телевізорів.

Так-от, у мене є такий телевізор, а у Івано-Франківську є таке телеательє. 20 разів я навідувався до обласного центру і кожного разу мені казали: «завтра!»

Коли будеш, Перче, виписувати мені туристське посвідчення, не забудь вмістити на своїх сторінках подяку івано-франківським телеработягам, завдяки яким я став туристом.

І. БАБІЙЧУК.

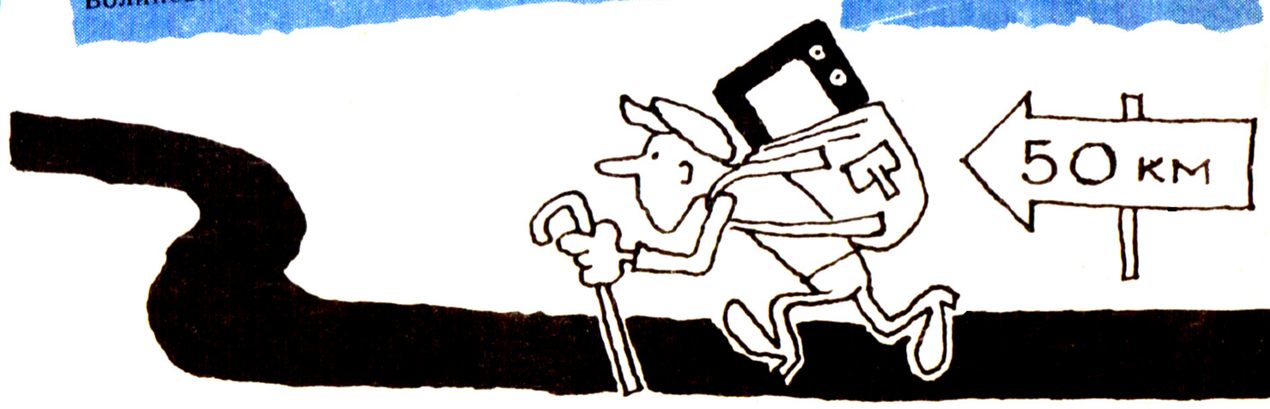

Вінегрет з перцем

Мал. БЕ-ША

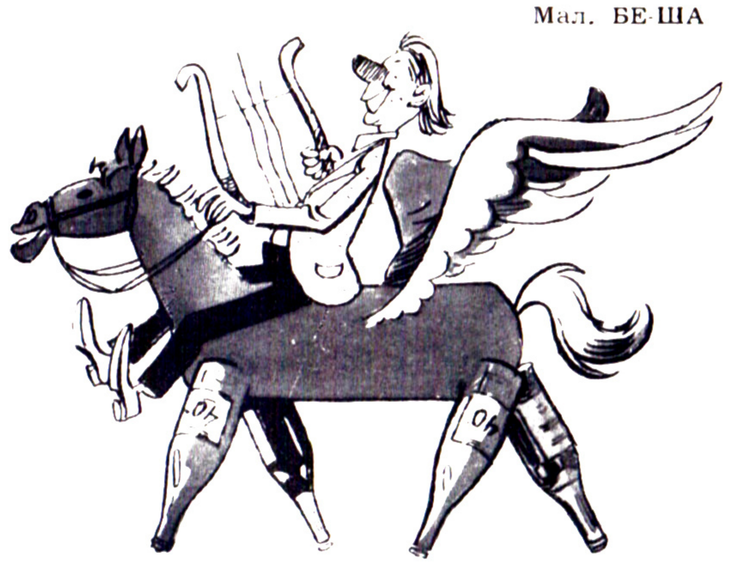

Пегас поета Випийлітренка.

Мал С. ГЕРАСИМЧУКА

Пристосувався

Мал. В. ГЛИВЕНКА

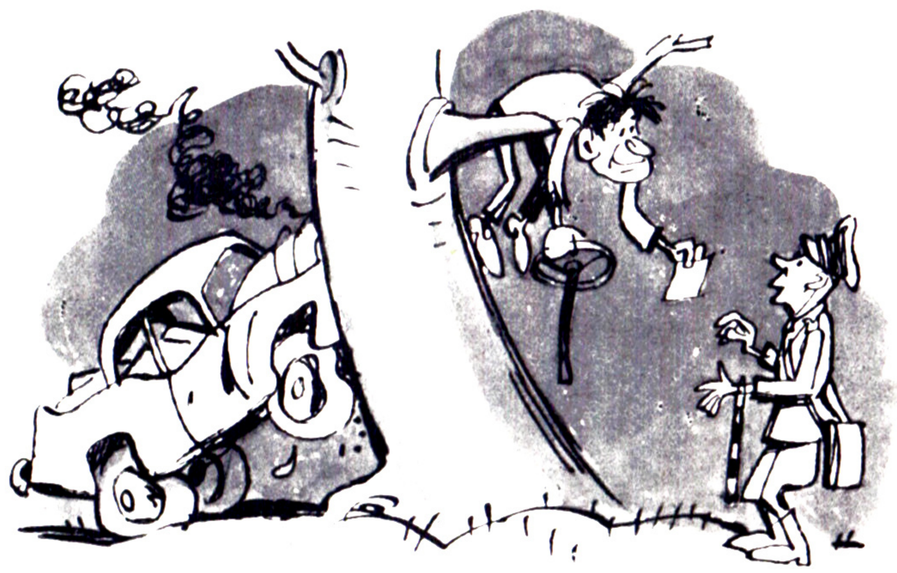

— Ви, здається, просили шоферські права?..

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ До «Перця» надійшов лист з Дніпропетровська. У листі йшлося про гр. Кондратьєва А. І., який має власний будинок, а живе у державній квартирі. Писалося в листі ще й про те, що Кондратьєв видає себе за інженера-економіста, хоч насправді не має спеціальної освіти.

Як повідомили редакцію, наведені в листі факти повністю ствердились. За приховування від партійної організації фактичної освіти та за навмисну неявку до райкому партії Кондратьєва з членів КПРС виключено.

Прокуророві району доручено перевірити, на які кошти збудував свій будинок Кондратьєв, а керівництву тресту «Дніпровськпромбуд» запропоновано виселити Кондратьєва з трестівської квартири.

★ Колгоспники села Іванкове (Чернігівська область) звернулися до редакції з проханням допомогти їм приборкати хулігана Сологуба А. І., який тероризував людей.

Після втручання «Перця» народний суд колишнього Понорницького району засудив хулігана Сологуба до одного року позбавлення волі.

★ Голова колгоспу ім. XXII з'їзду КПРС (с. Кичкирі) Пустовойт та бригадир цього ж колгоспу Ярмоленко зловживали своїм становищем. Про це колгоспники написали до «Перця». Факти ствердились. Бюро райкому партії колишнього Радомишльського району розглянуло матеріали перевірки й оголосило Ярмоленкові догану, а Пустовойту догану з занесенням до облікової картки.

★ Відвідувачі чернігівської міської бані № 2 поскаржилися «Перцеві» на безладдя, що панувало в цій бані.

Як повідомив редакцію завідуючий Чернігівським міськкомунгоспом т. Лобко, наведені в листі факти відповідають дійсності. За недбайливе ставлення до своїх службових обов'язків завідуючого банею Юрченка з роботи знято.

У ПЕРЦЯ НОВОСІЛЛЯ

Я переїхав
НА НОВУ КВАРТИРУ.

Моя нова адреса:

Київ-47,
Брест-Литовське
шосе, 94.

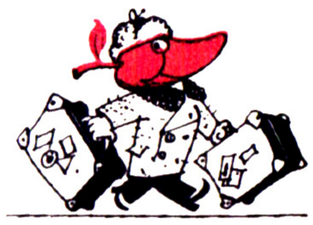

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 5-30-31. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 6 (497) (на украинском языке). Підписано до друку 6.III.1963 р. Папір 70×108¹/₁₆=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 03942. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 0231. Тираж 325 000 прим.

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ІДИЛІЯ СПІЛЬНОГО РИНКУ